

МІФОПОЕТИКА
ОБРАЗУ СНІЖИНКИ
В КУЛЬТУРНИХ
АРТЕФАКТАХ

**МІФОПОЕТИКА
ОБРАЗУ СНІЖИНКИ
В КУЛЬТУРНИХ АРТЕФАКТАХ**

Навчальний посібник

Одеса
«Екологія»
2019

УДК 304:82:316.77
М685

Рекомендовано вченою радою Одеського національного політехнічного університету, протокол № 5 від 05.02.2019 г.

Рецензент:

Т. В. Розова, доктор філософських наук, професор, зав. кафедри культурології, мистецтвознавства та філософії культури Одеського національного політехнічного університету.

Укладач: *Лада Валеріївна Прокопович*

Міфопоетика образу сніжинки в культурних артефактах : навчальний посібник / укл. Л. В. Прокопович ; [за ред. Л. В. Прокопович]. — Одеса : Екологія, 2019. — 44 с.

ISBN 978-966-7046-68-3

У навчальному посібнику представлені результати творчого експерименту, в рамках якого досліджувалась природа культурних артефактів як інтерпретацій певної культурної форми, а також вивчались можливості міфопоетичного образу сніжинки як об'єкту та інструменту досліджень в різних наукових контекстах.

Посібник є одним з компонентів методичного забезпечення дисципліни «Міфопоетика культурного артефакту», яка викладається студентам бакалаврського рівня підготовки зі спеціальності 034 «культурологія», проте може бути цікавим і більш широкому колу читачів.

УДК 304:82:316.77

ISBN 978-966-7046-68-3

© Прокопович Л. В.,
укладання, 2019

Прокопович Л. В. Образ сніжинки як об'єкт та інструмент творчих експериментів 4

ПЕРВИННА КУЛЬТУРНА ФОРМА

Прокопович Лада. Сказка про Снежинку, или О том, как легко разрушаются идеалы 17

ІНТЕРПРЕТАЦІЇ

Аврамова Карина. Мандри Сніжинки 19

Богуславська Поліна. With good intentions... (англ.) 20

Вірченко Олександра. Наверх по лестнице, ведущей вниз, или О том, как появляется идеал и к чему это приводит (рос.) 21

Гацай Анастасія. Historia małego płatka śniega (польськ.) 24

Гнатенко Софія. То самое пятно, о котором все мы забыли (рос.) 25

Зайченко Катерина. Святий Цельсій! 26

Льницька Анастасія. Сніжна королева 27

Калініна Маргарита. Рождение снежинки (рос.) 28

Кирилова Анастасія. Личность (рос.) 30

Кулешова Катерина. Часточка 31

Кучеря Микола. El Coro de nieve (ісп.) 34

Манасян Альбіна. «Куколка», или Рассказ о том, как легко разрушаются идеалы (рос.) 35

Пархомова Валерія. Впусти весну в своё сердце (рос.) 37

Прокопович Лада. Płatki śniegu i sieci (польськ.) 39

Рацупкіна Ксенія. Главный вопрос (рос.) 40

Штепуляк Аліна. Одно таяние (рос.) 41

Прокопович Лада Валеріївна,
кандидат технічних наук,
доцент кафедри культурології, мистецтвознавства
та філософії культури
Одеського національного політехнічного університету

ОБРАЗ СНІЖИНКИ ЯК ОБ'ЄКТ ТА ІНСТРУМЕНТ ТВОРЧИХ ЕКСПЕРИМЕНТІВ

Сніжинки – маленькі візерунчаті кристали льоду – завжди привертали увагу людей. І не лише своєю витонченою красою, а й тим, що краса ця – унікальна: в природі не існує двох однакових сніжинок.

Оскільки цей феномен вимагає не лише доказів, а й усвідомлення та осмислення, його дослідження завжди будуть *актуальними*. В цьому сенсі даний феномен має багатий гносеологічний ресурс: як об'єкт дослідження він цікавий не лише природничим наукам, а й гуманітарним наукам та мистецтву.

Втім, в мистецтві та культурології об'єктом дослідження є не сніжинки, як природні кристали льоду, а ідеальний образ сніжинки. Відповідно, і характер експериментів тут інакший: на відміну від природничих наук, експерименти тут проводяться не фізично, а мислено. Точніше, мислені, уявні експерименти проводить мистецтво, а культурологія досліджує їх результати: виявляючи семантику, міфопоетику, співвідносячи із загальним культурним контекстом, задаючи нові точки зору для осмислення і т.д.

Отже, *метою* даної роботи є порівняльний аналіз методів дослідження з використанням образу сніжинки в різних галузях науки та мистецтва.

Через те, що сніжинки дуже крихкі, маленькі, недовговічні, утворюються та існують в специфічних (низькотемпературних) умовах, вони вкрай рідко стають об'єктами експериментів з фізичним впливом [1], переважно дослідження обме-

жуються спостереженнями та обробкою, осмисленням результатів цих спостережень.

В цьому плані однією з перших наукових праць є трактат Йогана Кеплера «Про шестикутні сніжинки» (*Strena, seu de nive sexangula*) [2], присвячений спробі виявити причини шестикутної форми сніжинок.

«Оскільки ... сніжинки мають форму шестикутної зірки, то на те має бути певна причина. Бо якщо це випадковість, то чому не існує п'ятикутних або семикутних сніжинок?» – задався питанням вчений. І після відповідних розмірковувань та розсудів відповів: «Ця річ мені ще не відкрита».

Відомий гляціолог Борис Вейнберг в своїй книзі «Сніг, іній, град, лід та льодовики» зауважив з цього приводу, що «відповідь Кеплера доводиться повторювати і нам, хоча нас відділяють від Кеплера три століття» [3]. Вслід за Вейнбергом і сучасні вчені визнають, що загальне питання про те, чому та чи інша речовина кристалізується в тій чи іншій формі, досі залишається далеким від розв'язання [4].

Однією з причин цієї ситуації є те, що навіть такий простий дослідницький метод, як спостереження, у випадку зі сніжинками стає завданням непростим. Ускладнення обумовлені двома факторами: обмеженими умовами зберігання (необхідність мінусових температур) та малими розмірами об'єктів дослідження.

Подолати ці перешкоди можна лише шляхом фіксації та збільшення. Поєднати ці ефекти дозволяє фотозйомка.

Саме розробці цього методу присвятив все своє життя американський дослідник Вілсон Бентлі. Кожної зими, день за днем виходив він на вулицю, тримаючи в руках пластину, вкриту чорною тканиною. Таким чином він «ловив» сніжинки. А потім їх фотографував. 15 січня 1885 року він отримав першу в світі чітку світлину сніжного кристалу. Це було настільки дивовижно, що деякі вчені та професійні фотографи сумнівались в її справжності.

Але згодом Бентлі довів ефективність свого унікального методу фотографування сніжинок, а в 1931 році видав книгу

«Сніжні кристали». В ній було надруковано майже дві з половиною тисячі фотографій сніжинок. І жодна не повторювалась [5].

Так читачі отримали можливість милуватись красою, яка вже ніколи не зникне, а вчені набули можливості досліджувати природні об'єкти, які не розтануть в теплі затишних кабінетів.

Розвиток технічних і цифрових технологій поступово розширював можливості цього методу, і зараз за допомогою електронного мікроскопу можна роздивитись сніжинки в таких подробицях, які важко було навіть уявити [6].

Це знов привернуло увагу дослідників до питання про різноманіття кристалічних «візерунків» сніжинок. Але зараз відповідь на це питання шукається в іншому теоретичному дискурсі, який ґрунтується на уявленнях про фазові переходи в складних системах, або про перетворення хаосу на організованість, і навпаки.

Тут провідною ідеєю є модель американського біокібернетика Стюарта Кауфмана, згідно з якою всі складні системи поділяються на два класи – «газоподібні» та «тверді», тобто на хаотичні та впорядковані [7]. При цьому між класами можливі переходи – система може як набути жорсткої структури, так і втратити її. Саме при такому переході в системі можуть відбутись якісні зміни, тобто здійснитись акт еволюції.

Найбільш наочно ця теорія пояснюється на прикладі сніжинок. Частіш за все вони набувають форми плоского дендриту [8], схожого на розгалужену шестикутну зірку. В основі цієї форми – симетрія кристалу льоду. Цей кристал має форму шестигранної призми, тобто його бокові грані прямокутні. Тому насправді сніжинка – це дуже тонка призма.

Якщо у будові єдиного кристалу головне – заповнення простору (замерзання сполотної маси води дає сполотну кристалічну масу льоду), то замерзання пару та мікрокрапель йде шляхом росту кристалів в майже пустому повітряному просторі, і тому дає безліч окремих сніжинок, кожна з яких збудована по-своєму [9].

При цьому розміри сніжинок майже однакові, їх дендрити зазвичай дорівнюють одному міліметру. Але чому не біль-

ше? Адже у повітрі сніжинкам ніщо не заважає рости. Звісно ж, вони можуть ламатись, але на сніжинках немає слідів зламу – кожна з них є завершеною формою. До того ж – завжди строго симетричною. І знову ж питання: чому? Якщо дендрити ростуть в свободному просторі, мають «схильність» до різноманіття, то чому кожна з гілок однієї сніжинки не росте за окремим законом? «Очевидно, – роблять висновок деякі дослідники, – що в сніжинці, як в цілісній системі, відбувається якійсь процес самоорганізації, який згодом завершується» [9].

Іншими словами, кожна сніжинка, як складна система, при виході із хаосу (охладженого пару) утворює своє впорядкування.

Проте ж як само це відбувається і чому – досі невідомо. Той факт, що в одній сніжинці кожна гілка росте у тому ж вигляді, що й її «сусіди», вказує на наявність спільної програми розвитку. Але де і як вона записана? Яким чином закодована? Як відбувається розподіл по всім шістьом гілкам? Як вона, в решті решт, генерується?..

На ці запитання відповідей поки що нема.

Втім, це не заважає науковцям використовувати сніжинку, точніше – її структуру, як дослідницький інструмент в різних галузях. Будь-яка наукова галузь, яка має справу зі структурами та структурованими процесами, час від часу звертається до структури сніжинки. В математиці, в теорії фракталів, існує відома модель-сніжинка Коха [10], в інформатиці за схемою сніжинки організуються таблиці в багатомірних базах даних [11], схема сніжинки використовується в моделюванні природних явищ, для прогнозування, наприклад, лісних пожегів [12]. Навіть у письменництві є «метод сніжинки», за яким рекомендується створювати текст складного літературного твору – повісті, роману [13].

Зрозуміло, що в подібних практиках сніжинка сприймається не як природне явище, а як ідеальний образ, модель. Тому тут вона вже виступає не в якості об'єкту дослідження, а як дослідницький інструмент (або як принцип певної практичної діяльності).

Сніжинка як образ, за допомогою якого можна досліджувати різні аспекти життя, приваблює не лише науковців, а й митців.

Мистецтво, як ще одна форма пізнання, до образу сніжинки звертається, частіш за все, при вивченні естетичного боку життя та при дослідженні людини і суспільства.

Найбільш вражаючими художніми експериментами з образом сніжинки відрізняється ювелірне мистецтво, для якого зображення сніжинки є не лише художнім завданням, а й технологічним.

Однією з перших і найбільш відомих спроб зображення сніжинок в ювелірних виробах є «Зимова серія» Альми Піль (Alma Pihl) – дизайнеру фірми Фаберже. За її ескізами були зроблені не лише два відомих пасхальних яйця – «Крижане» та «Зимове», а й багато прикрас з гірського кришталю, поверхня якого вкривалась платиною та діамантами, які імітували сніжинки.

Сучасні технології дозволяють тему сніжинок в ювелірних прикрасах розкривати по-новому, обігруючи її в різних стилях дизайнерської біжутерії [14]. Втім, навіть використання комп'ютерних технологій, які дозволяють максимально точно відтворювати візерунки реальних сніжинок [15], не зводить ці твори до простого копіювання. В ювелірних прикрасах сніжинки – це не власне сніжинки, а ідея сніжинки.

В мистецтві ця ідея може актуалізуватись або як художній мотив, або як образ – символічний, міфопоетичний.

До образу сніжинки як до символу частіш за все звертається поезія.

Іноді лише за допомогою образу сніжинки та певної її характеристики поету вдається створити відповідний настрій та враження: від легкості та безтурботності, як у Олександра Твардовського:

Кружась легко и неумело,
Снежинка села на окно,

або у Анни Ахматової:

Ветер снежинками ранними веет
Едва-едва,

до «колючості», безжальності зимової стихії, як у Олександра Блока:

Вьюга пела.
И кололи снежные иглы,

або у Максима Богдановича:

Я помню, как метель мела колючей пылью
И прошлое моё стирала без следа.

А ось видатного польського поета Адама Міцкевича зима не дратувала, а, навпаки, радувала, бадьорила, надихала. У вірші «Міська зима» цей настрої поет передав саме через описання сніжинок, які, мов у танці, кружляють, плавають, літають:

Tu wszystko czerstwi, weseli, zachwyca,
Czy ciągnę tchnienie, co się zimnem czyści,
Czy na niebieskie zmysł podniosę lica,
Czyli się śnieżnej przypatruję kiści;

Jedna z nich pływa w niepewnym żywiole,
Druga ciężarem sporsza już osiadła;
Tą wiatr pełeciał stwardniałe kryć role
Albo pobielic Wiliji zwierciadła.

Проте основний дослідницький ресурс образу сніжинки відкривається через метафори, які дозволяють виявляти спільні риси в різних природних явищах, процесах та формах.

Зрозуміло, що найбільш поширеним є порівняння сніжинок із зірками. Цьому сприяють схожі форми, блиск, зв'язок із небом. І ось у Інокентія Анненського:

Падает снег...
Белые влажные звёзды,

а у Платона Воронько:

Сніжна зіронька горить
В мене на віконці.
Як погасне, інша вмить
Спалахне на сонці.
Скільки їх, живих, ясних,
Вранці мерехтіло!
Це малята зір нічних
В гості прилетіли.

Особливого погляду та осмислення потребують порівняння елементів живої та неживої природи. Прагнення людини одушевити неживу природу здається неподоланим. І «сніжні» метафори в поезії зайвий раз це доводять.

Такі метафори оживляють зимову ніч Бориса Пастернака:

Как летом роем мошкара
Летит на пламя,
Слетелись хлопья со двора
К оконной раме,

та зимовий день Максима Рильського:

Білі мухи налетіли –
Все подвір'я стало біле.
Не злічити білих мух,
Що летять, неначе пух.

Порівняння сніжинок із комахами, але з іншими – бабками, – зустрічаємо і в творчості Андрія Білого та Осипа Мандельштама. Проте, якщо у А. Білого це епітет:

Пусть за стеною в дымке блеклой,
Сухой, сухой, сухой мороз, –
Слетит весёлый рой на стёкла,
Алмазных, блещущих стрекоз,

то О. Мандельштам не намагається підмінити одних одними, а навпаки, протиставляє їх, як символи зими і літа:

И если в ледяных алмазах
Струится вечности мороз,
Здесь – трепетание стрекоз
Быстроживущих, синеглазых.

Платон Воронько також говорить про зміну пор року, використовуючи сніжинки, але в нього вони асоціюються із білими голубами:

Голуби злетілися біленькі, –
Мабуть, хтось їм хліба накришив.
То вночі пройшов сніжок легенький
І усе довкіл запорошив.
Не спурхне сніжок цей голубами.
Як весняне сонце припече, –
Він струмком пов'ється між горбами
І в далеке море утече.

Образ сніжинки, яка то тане, то знову замерзає, нагадує про зміну пор року, про хід часу. Сніжинки, як піщинки в пісочному годиннику, відлічують секунди, хвилини, години...

В окне секунды тают, как снежинки,
И сотрясает дрожь колокола...
В окне секунды тают, как снежинки,
Но остаются всё-таки со мной, –

пише з надією Едуардас Межелайтіс, перегукуючись з Миколою Гумільовим, котрий каже:

Я знаю измену.
Сегодня я Пана ликующий брат,
А завтра одену
Из снежных цветов прихотливый наряд.

Зв'язок сніжинок із небом викликає асоціації не лише із зірками, птахами, а й з ангелами. Саме таку метафору знаходимо у вірші польського поета Броніслава Мая (Bronislaw Maj), котрий порівнює сніжинки із посланцями Всевишнього, яким судилося розтанути від зіткнення з людським теплом:

Lecz jesli to Twój znak i zmiłowanie
Ten czysty śnieg – daremne jest:
Każdy płatek jak anioł zesłany
Na upodlenie I śmierć.

Patrz, w locie obraz ziemi chłonie jak lustro;
Nim opadnie – już nie jest gwiazda,
Na moim czole cichnie jak usta
Malenkie – całujące rozpalone żelazo.

Зовсім на інший рівень виводяться дослідження, коли образ сніжинки використовується у метафорах, пов'язаних із людиною. Тут контекстне поле значно ширше: від лірики до соціальних процесів.

Лірична поезія зазвичай обіграє образ сніжинки-сльози.

Мех ресниц твоих снежинки закидавшие
Не дают тебе в глаза мои смотреть...
И мучительно снежинкам я завидую,
Потому что ими плачешь ты, –

пише Інокентій Анненський.

Схожий образ прикрашає і рядки Осипа Мандельштама:

Ещё одна пушистая снежинка
Растаяла на веере ресниц.

Ще більше льодяні кристали із людиною пов'язував Микола Вороний, порівнюючи сніжинки із малими дітьми – веселими, грайливими:

Білесенькі сніжиночки,
Вродились ми з води;
Легенькі, як пушиночки,
Спустилися сюди.

Ми хмарою носилися
Від подиху землі,
І весело крутилися
Метелицею ми.

Тепер ми хочем спатоньки,
Як дітоньки малі.
І липнемо до матінки –
До любої землі...

Але, мабуть, далі за всіх в намаганні одушевити безжиттєві кристали зайшов грузинський поет Важа Пшавела. Ймовірно, це унікальний випадок, коли поет сам хотів би стати сніжинкою:

Превращённый в снежные кристаллы,
Не грустил бы я и в холода,
Ибо, сверху падая на скалы,
Умирал бы там не навсегда.

Был бы я лишь несколько мгновений
Как бы мёртв, а там, глядишь, опять
Возвратился в этот мир весенний,
Чтоб его с улыбкою обнять.

З точки зору творчого експерименту образ сніжинки людини є досить ефективним дослідницьким інструментом. Його подвійна семантика дозволяє моделювати будь-які ситуації, в яких може проявитись природа людських почуттів, думок, прагнень, очікувань. Тому саме його намагалися втілити студенти-культурологи Одеського національного політехнічного університету, виконуючи завдання по створенню інтерпретацій тексту «Сказка про сніжинку» [16]. Через образ сніжинки вони намагалися дослідити як природні процеси, так і

різні аспекти людського життя: морально-етичний, соціальний, комунікативний, перформативний та ін.

Майже всі тексти, в яких присутня тема сніжинки, або образ сніжинки, мають певну міфопоетику, яка ґрунтується на різноманітних міфологемах та метафорах. Серед них:

– міфологема перетворення сніжинки в каплю води і, як наслідок, втрата унікальності/індивідуальності;

– міфологема перетворення каплі води у сніжинку і, як наслідок, набуття унікальності/індивідуальності;

– метафора, що порівнює серце байдужої людини із льодом (з наступним «відтаюванням»);

– метафора руйнування ідеальної структури сніжинки як символ руйнування ідеалів, створених людьми;

– «вмирання» та «відродження» сніжинки як міфологема циклічності процесів, що відбуваються в природі, у Всесвіті.

Крім того, в ході експерименту виявилось, що не лише кожен із представлених текстів має певну міфопоетику та символіку, а й проявився, скажімо так, надтекстовий символізм: всі тексти такі ж різноманітні, як і сніжинки.

В цілому ж, стилістичне, жанрове, мовне, міфопоетичне, смислове різноманіття інтерпретацій не лише відповідає умовам навчального завдання (практичне закріплення знань та уявлень про культурні артефакти [17]), а й формує наукову новизну роботи: доводить широкі можливості образу сніжинки як інструменту досліджень – наукових, художніх, філософських, культурологічних.

Література

1. Снег в лаборатории. Наука и жизнь. 2000. № 7. С. 18.
2. Кеплер И. О шестиугольных снежинках / Пер. с латинского Ю.А. Данилова. Москва: Наука, 1982. 192 с.
3. Вейнберг Б.П. Снег, иней, град, лёд и ледники. Одесса: Mathesis, 1909. 127 с.
4. Святский Д.О., Кладо Т.Н. Занимательная метеорология. Москва: Время, 1934. 314 с.

5. Николаева А. Человек-снежинка. *Наука и жизнь*. 2009. № 1. С. 92–94.
6. Снежинки под электронным микроскопом. *Наука и жизнь*. 2005. № 12. С. 1, 29.
7. Kauffman S. Antichaos and Adaptation. *Scientific American*. 1991. August. P. 64–70.
8. Прокопович Л.В. Дендриты: полемика продолжается. *Труды Одесского политехнического университета*. 2006. Вып. 2(26). С. 193–197.
9. Чайковский Ю. Юбилей Ламарка – Дарвина и революция в иммунологии. *Наука и жизнь*. 2009. № 5. С. 20–29.
10. Руни Э. История математики. От создания пирамид до изучения бесконечности. Москва: Кучково поле, 2017. 208 с.
11. Схема снежинки // Википедия. URL: https://ru.wikipedia.org/wiki/Схема_снежинки (дата запроса: 28.09.2018).
12. Федин Ф.О., Медведева Т.С. Моделирование и разработка информационной системы прогнозирования лесных пожаров. *Научные и образовательные проблемы гражданской защиты*. 2016. № 2(29). С. 59–65.
13. Как написать книгу: Метод снежинки Рэнди Ингермансона // Школа вдохновения. URL: <http://school-of-inspiravion.ru/kak-napisat-knigu-metod-snezhinki-rendi-ingermansona> (дата запроса: 29.09.2018).
14. Прокопович Л.В. Современное ювелирное искусство в диалоге с культурными традициями. *Діалог культур як засіб пізнання світу, шлях до взаєморозуміння: матеріали X міжнар. наук.-практ. конф.* (Харків, 6 квітня 2017 р.). Харків: ХНУБА, 2017. С. 90–93.
15. Прокопович Л.В., Замятин Н.И. Снежинки в дизайнерской бижутерии: опыт использования станка с прямым управлением с компьютера. *Информатика. Культура. Техніка: збірник тез доповідей IV українсько-німецької конф.* (Одеса, 30 червня – 2 липня 2016 р.). Одеса, 2016. С. 75–76.
16. Прокопович Л.В. Творческий вечер: рассказы, повести, эссе. Одесса: Астропринт, 2010. 228 с.
17. Прокопович Л.В. Исследование интерпретативно-вариативной сути культурных артефактов на примере сказок. *Сказки в интерпретативно-информационном поле культурных артефактов: уч.-метод. пособие / сост. Л.В. Прокопович*. Одесса: Астропринт, 2018. 44 с.

ПЕРВИННА КУЛЬТУРНА ФОРМА

Лада Прокопович

СКАЗКА ПРО СНЕЖИНКУ

или О том, как легко разрушаются идеалы

Снежинка падала с неба и рассуждала:

– Да, холодно тут у нас. Экстремальные условия. Молекулы на морозе так и стынут... Брр... Но зато какие характеры закаляются! Какие яркие индивидуальности выкристаллизовываются! Ведь на всём белом свете не найти двух одинаковых снежинок.

Но вот Снежинка долетела до земли, а там – резкое потепление. Солнышко прогревает, птички поют. Весна, одним словом.

Под натиском этих впечатлений Снежинка не выдержала и растаяла. Превратилась в Каплю Воды. Посмотрела по сторонам, и ужаснулась:

– Святой Цельсий! Да тут все похоже друг на друга, как две капли воды. Куда девались яркие индивидуальности?

ІНТЕРПРЕТАЦІЇ

Карина Аврамова

МАНДРИ СНІЖИНКИ

(дитяча казка)

Жила-була на світі маленька біленька Сніжинка. Разом зі своїми сестрами жила вона високо в небі на білій великій хмарі. Хмара повільно пливла по небу, і Сніжинка мандрувала. З висоти вона милувалася землею, її красивими полями, лісами, морями і озерами. Щасливо жила Сніжинка на своїй хмарі.

Але раптом налетіла буря. Сильний вітер зруйнував будиночок Сніжинки.

Полетіла Сніжинка на землю разом зі своїми сестрами. Опустилась вона на гілку дерева. На гілці сиділа маленька жовтогруда Синичка. Вона сказала, що скоро настане весна, і Сніжинка загине. Злякалась Сніжинка.

Сонце стало пригрівати все сильніше. Сніжинка відчула, що тане. Але вона не загинула, а перетворилась в легкий пар і заново піднялась у небо. Знайшла нову хмаринку і стала жити, як раніше.

Поліна Богуславська

WITH GOOD INTENTIONS...

Once upon a time, somewhere above the little planet Earth, Sun smiled, looking at his own children. He loved the Earth more than any other planet, and the most gentle Sunshine was sent her way. This Sunshine, or the Sunray, as the tiny creatures called her, was kind, caring and loving. She played with the Earth, trying to warm her up in the vast cold space, and the weather changed under her hands. The most wonderful creatures of Earth, as Sunshine thought, were Snowflakes.

Snowflakes, strong and brave despite being one of the tiniest things in this little world, were like children for gentle Sunshine. She could dance in the air for hours, catching glimpses of herself in them, or skate at the frozen lake until she couldn't recognize different Snowflakes anymore. But Sunshine always empathized with them.

“They are so beautiful and so unique, but they're so cold, – she thought, – and can't feel love like I do. I want to teach them, show them, how great the warmth could be! Who'll do it, if not me?”

So Sunshine found the very snowy land, and danced there and warmed all around twice as hard and then a little more. And Snowflakes laughed, and melted, and loved as strong as Sunshine dreamed, and very slowly turned in many Water Drops, who played with Sunshine more but stopped to be unique. Each new Water Drop was so similar to others, that even their warmth and love couldn't replace Snowflakes' bravery and beauty. And Sunshine quietly sobbed for Snowflakes, her wonderful little friends whom she broke with her own hands.

And for a long time sad Sunshine just floated above the little planet Earth until new Snowflakes arrived and happily greeted her...

Олександра Вірченко

НАВЕРХ ПО ЛЕСТНИЦЕ, ВЕДУЩЕЙ ВНИЗ,
*или О том, как появляется идеал,
и к чему это приводит*

Я летел вниз. Летел с огромной высоты. Пелена спала с глаз. Я был счастлив.

Я всю жизнь был восторгом для всех вокруг и ничем для самого себя. Я всегда лгал людям. Писал яркие, жизнерадостные картины, которыми упивались всякие знатоки искусства, богатенькие бизнесмены и толкали мне в лицо невиданные суммы. Писал счастливые семьи, влюбленных парочек, милительных животных и нежные пейзажи – всю эту утопическую, пустую ерунду, в которой модно находить красоту и скрытые смыслы.

Что я думаю о себе? Я самый талантливый художник из всех, живших ранее. Что я думаю о своих картинах? Они самые уродливые из всех, созданных ранее. Они до отвращения пропитаны фальшью, но что еще хуже, так это то, что все видят искренность в этом наглom обмане.

Деньги, женщины, алкоголь – вот как я проводил свою жизнь. Проводил каждый вечер, заливая в себя очередную бутылку виски и сминая в ладони грязные купюры, которые вскоре отдавал очередной пустоголовой красотке за соответствующие услуги. Просыпаясь утром, всегда со страшного похмелья, за час набрасывал какую-нибудь картину, за которую платили сумму с сумасшедшим количеством нулей. Не удивительно, ведь это МОЯ работа. День. Пальто нараспашку. Выходил на улицу и закуривал, курил долго и много. Бродил до вечера, а затем – всё по кругу. Каждый день был этим адским кругом. Неудовлетворимым удовлетворением. Существованием. О котором, разумеется, кроме меня никто и не догадывался.

Однажды что-то изменилось. Я застегнул пальто и пошёл. В своих мыслях. Не курил. Не пошёл по привычному маршруту. Очнулся у старого серого, грязного дома неблагополучного района на окраине города. Внутри похолодело.

Перед глазами, как кинолента, пронеслись моменты. Обшарпанная темная кухня, ругающиеся мать с отчимом. Прячусь за приоткрытой дверью. Он поднимает над головой нож. Секунда – и с ножа на пол стекают красные капли. Вторая секунда – и в этом доме отныне слышно только моё дыхание.

Я вспомнил свою первую картину: уютная, наполненная светом кухонька, смеющиеся сын и отец, которым улыбающаяся мать в цветастом переднике подносит свежее испеченный пирог к чаю. Так глупо и, в очередной раз, фальшиво, что хочется сплюнуть и втоптать всё это к Сатане.

Ухмыльнулся, глядя на соседний дом. Уродливая, с выцветшими редкими волосёнками женщина, худая как скелет, вся в синяках и гематомах, сидела у окна, глядя в пол. А ведь в шестнадцать она была самым прекрасным созданием на земле. Помню, как она отвергла меня, насмехаясь над моим материальным положением. Как ножом проехавшись по позвонкам, высмеивала каждую мою фразу, обращённую к ней. Высмеяла картину, которую я написал для неё. Я написал её в точности, какой она была. Даже на картине она так мило смеялась, поблескивая густыми золотистыми локонами в лучах солнца, красуясь в пышной юбчонке, которая плавно развевалась на ветру. И где она оказалась сейчас?

Я шёл дальше, вспоминая все свои картины. Вот так и создаются идеалы. Самое лживое, что есть в этом мире. Самое противное и самое непостоянное. Самое ненастоящее. Наблюдая, как люди толпами скупают мои картины, я только забавлялся. Скупать ложь, которую они же сами пытались выдать себе за правду – смех и только. Все одинаковые, все такие же обманщики, как и я. Только я могу в этом признаться...

И вдруг мне стало до тошноты плохо. Только сейчас мне перестала быть смешна ложь. Только сейчас я понял, как же мне всё это надоело.

Не помню, как очутился дома. Схватил кисть. Захотел раскрыть свою душу в своём творении. Впервые.

Я летел вниз. Летел с огромной высоты в воду. Пелена спала с глаз. Губы растянулись в безумной подобии улыбки. Я свободен. А в моих руках моё первое правдивое творение, моя лучшая работа – пустой белый холст.

Анастасія Гацай

HISTORIA MAŁEGO PŁATKA SNIEGA (*tłumaczenie “Baśni o płatku śniegu” L. Prokopowicz*)

Płatek śniegu spadł z nieba i powiedział:

– Tak, tutaj jest zimno z wami. Ekstremalne warunki. Cząsteczki na mrozie stają się zimne. Brrr.... Ale jakie postacie są hartowane! Jakie jasne osoby krystalizują się! W końcu w całym szerokim świecie niemożliwe jest znalezienie dwóch identycznych płatków śniegu.

Ale tutaj płatek śniegu poleciał na ziemię, a tam-gwałtowne ocieplenie. Słońce ociepla się płatki śpiewają, wiosna, jednym słowem.

Pod naporem tych wrażeń płatek śniegu nie mógł tego znieść i stopił się. Zamieniamy w kroplę wody. Rozejrzałem się i byłem przerażony.

– Święte Celsjusza! Wszystko jest di siebie podobne, jak dwie krople wody. Gdzie się podziali ludzie?

Софія Гнатенко

ТО САМОЕ ПЯТНО, О КОТОРОМ ВСЕ МЫ ЗАБЫЛИ

Жил-был маленький щенок. Рос он в большой семье с пятью братьями и двумя сёстрами, и вроде ничем таким примечательным не отличался. Но он смело верил в то, что он – особенный, и очень обижался на людей и родственников за то, что они этого не видели.

Шли беззаботные месяцы... И каково же было удивление маленького щенка, когда, проснувшись однажды утром и увидев своё отражение в миске с водой, он заметил маленькое чёрное пятнышко на левом ухе. Щенок был в восторге от этого пятнышка! Ведь ни у кого больше среди его братьев и сестер не было пятнышек.

Вскоре его забрали в новую семью. «Наверное, из-за пятнышка», – думал он.

Шли дни, а пятнышки всё появлялись и появлялись. Щенок превратился в уникального пятнистого пса.

Однажды, в один из холодных осенних вечеров, гуляя он со своей новой семьёй по парку, когда вдруг услышал знакомый голос: это его брат бежал к нему, тоже взрослый, сильный и... о боже! тоже с пятнышками!

«Но как так? – подумал наш пёс. – Я же уникальный. Не может быть другого такого же пса!»

Его брат подбежал и стал приветливо вилять хвостом. И тут наш пёс увидел, что пятна у брата вовсе не такие же: они расположены совсем на других местах и ничуть не совпадают с его собственными.

– Мы же далматинцы, – объяснил ему брат, – каждый из нас уникален, ведь рисунки у всех разные.

Таким счастливым пёс никогда ещё не был. Он шёл домой с гордо поднятой головой, и ему казалось, что его маленькое пятнышко на ухе было таким же заметным, как новая сумочка в руках его хозяйки.

Катерина Зайченко

СВЯТИЙ ЦЕЛЬСІЙ!

Анастасія Гльницька

СНІЖНА КОРОЛЕВА

(pen)

Сніжинка падала із неба
Й до себе говорила:
«Ой, холодно у нас тут,
Хоч добре, що не злива.

Але для мене це тут
Зовсім не проблема,
Адже яка тут я –
Гарна королева!»

Адже у всьому світі
Немає однакових,
Як каплі дві у морі,
Сніжинок пречудових!

І ось вона вже впала,
Й весна прийшла зненацька,
Що сталося – не знала,
Незчулась, як розтала.

І ось вона вже капля.
Ревіла все, ревіла
Питала, чого за для
Красу свою згубила.

Тепер вона така, як всі,
Це треба зрозуміти.
Потрапила під вплив життя.
Їй плакати? Радіти?

Маргарита Калініна

РОЖДЕНИЕ СНЕЖИНКИ

Был тёплый осенний вечер. Закат догорал над морем. Света сидела у причала с пластиковым стаканчиком чая.

Пару дней назад на работе начальник снова перевернул на неё ведро недовольства и претензий. Прошло три дня, а Свету до сих пор не отпускает.

– За что он так со мной? Я стараюсь изо всех сил и, тем не менее, что бы я ни делала, ему всё не подходит. Зачем он вообще держит меня на этой работе, если я такая бесполезная?!? – не заметив, сказала она вслух.

Всё, хватит. Довольно.

Света вытащила старенький, но любимый телефон, открыла приложение «заметки» и написала большими буквами: РЕЗЮМЕ.

Хватит. Не будет больше начальника, с его невыполнимыми задачами. Ленки, с её истериками по поводу и без. Серёжи, с его ручным тормозом тогда, когда нужно срочно что-то решить.

«Судьба компании», её «лицо» и прочие части тела больше не будут лежать на хрупких плечах Светы.

Закончив печатать резюме, пальцы сами нажали «отправить».

Посыпались звонки. Оказалось, специалиста с такими навыками готовы с руками оторвать. Одно собеседование за другим. Лица и компании сменялись так быстро, что казалось, ты на детской карусели. Везде улыбались, предлагали деньги, повышали ставки, пока, наконец, Света не выбрала подходящую контору с достойными условиями труда и, что самое главное – спокойным коллективом.

Лариса Петровна – кошатница и бывший библиотекарь. Анечка – секретарша. Чёткая, выверенная, несговорчивая. Начальник Игорь Петрович – кажется, в прошлой жизни был фикусом и не отработал свой кармический долг, а посему в

этой жизни родился человеком, не меняя сути. Чем-то они все даже были похожи. Может быть, манерой одеваться, а может быть, взглядом...

Первый рабочий день. Света оделась в лучшее. Настроилась на работу. Примчалась в офис и... Весь день заполняла какие-то ненужные бумажки.

Так прошла неделя.

Невооружённым взглядом было видно, что компания погибает без свежей крови и новых, креативных идей. Света полна идеями, она стучится в кабинет Игоря Петровича.

Пятнадцатиминутный разговор, и – «Светочка, вы молодец, а теперь сделайте мне кофе».

Никаких результатов. Никаких ответов. Только «принесите кофе».

Ещё неделя.

Бумаги, бумаги, бумаги. Ни одного интересного задания за месяц. Ни малейших рисков. Ни одного прыжка в пропасть с целью стать больше, чем ты есть сейчас.

Больше или сложнее...

Возвращаясь вечером с работы, Света заметила, как на рукав её пальто легла первая в этом году снежинка. Снежинка, которая восхищает не только своей уникальностью и красотой узора, но и сложностью этого узора. Света долго любовалась этим чудом природы, пока оно не растаяло от тепла её дыхания.

Через два месяца Света стала замечать, что носит причёску Ларисы Петровны и отвечает в манере Анечки – односложно и быстро.

Мягкий и уютный офис. Цветы на подоконниках, теплота и покой.

В таких условиях снежинки не рождаются.

Света набирает до боли знакомый номер.

– Пётр Ильич? Я хочу вернуться. Буду в понедельник. Найдите мне задание ПОСЛОЖНЕЕ.

Анастасія Кирилова

ЛИЧНОСТЬ

Снежинка падает с неба,
Падает и рассуждает:
«Какая у нас холодина!
Молекулы вмиг замерзают.

А какие зато характеры,
Сколько в них лаконичности!
Не найти на свете похожих,
Какие тут яркие личности!»

До земли долетая, снежинка
Чувствует вдруг – потеплело,
И птицы звонко поют,
Солнышко нежно пригрело.

Под впечатленьем огромным
Снежинка, не выдержав, тает.
И капель став, оглянувшись,
Она опять рассуждает:

«Все как один стали вмиг,
Цельсий Святой, как похожи!
Под тёплыми солнца лучами –
Личностью быть невозможно».

Катерина Кулшова

ЧАСТОЧКА

Маленька Часточка землі лежала у занедбаному квітнику. Навколо вирувало літо, але Часточка цього не усвідомлювала, бо не знала, що може бути по-інакшому. Вона ж була лише порошинкою, більшою за молекулу, проте набагато меншою за сусідню грудку землі, що складалась із кількох схожих на неї часточок. Грудка землі завжди зверхньо дивилась на Часточку, бо вона – колектив, а не так собі, окреме дещо.

Часточка захоплювалась квіткою, яка зростала поруч. Квітка була особистістю, вона прекрасна і важлива, вона має свій характер. Часточка також дуже хотіла стати особистістю, навіть мала про це уявлення, правда не розуміла звідки.

На крайній випадок Часточка погодилась би стати грудкою, хоч не індивідуальність, але все ж... помітна у квітнику.

Так вона собі розмірковувала, поки не прийшла осінь. Звісно, про осінь Часточка також не знала. Просто одного ранку побачила, що з Квітки облетіли пелюстки, а її стебло пожовкло та зів'яло.

Грудці землі також не солодко доводилось. Вона розм'якла, розпалась. Де й поділась та колективна злагодженість!

Часточка вперше побачила зміни та усвідомила: незабаром щось зміниться і для неї. Якимось вдень, ніжачись в останніх теплих променях сонця, вона відчула холод, небо несподівано почорніло, і Часточка помітила, як зверху на неї летить щось прозоре та загрозливе.

– Хто ти? – ледве встигла запитати вона.

– Крапля, – почувлось у відповідь, і Часточці здалось, ніби прозора рідина повністю заповнила її, розчинилась у ній і знищила все таке крихітне – її цілісне та особисте.

Але невдовзі Часточка отямилась. Здавалось на тому ж місці, в тому ж квітнику, а від Краплі не залишилось й сліду. Та не встигла Часточка оговтатись, як її підхопив сильний ві-

тер і перекочуючи на бурхливих повітряних хвилях здійняв угору, підніс до самого неба. Вона жажнулась: десь там – на землі – залишився її квітник, все таке знайоме і своє, яке зараз назавжди зникало, губилось, втрачалось.

Дивно, але Часточка не відчувала болю втрати, лише сум, наче перед довгою розлукою.

А між тим, навколо неї зосереджувалась водяна пара, і чим вище вона підіймалась, тим надокучливіше пара липла до неї, здавалось, що от-от вона задихнеться.

Часточка почувалась незграбною та важкою, але все ж не припиняла рухатись далі.

І ось все зупинилось. Остаточо завмерло, застигло, а вона відчула різкий біль і... померла.

Зовсім поруч дзеленчать дзвоники. Але ж ні! Вона розплющує очі і бачить, що то сміються та співають найдосконаліші істоти.

– Нова сніжинка народилась! – вони роблять кілька обертів навколо себе.

– Ви такі красиві, наче... – хоче пригадати, але речення так і лишається незакінченим. В крижаних переплетіннях небесних мешканців бачить власне відображення і розуміє, що вона – Сніжинка. А подруги, сміючись тим самим дзвінким сміхом і перебиваючи одна одну, пояснюють, що всі вони піддані Царства Святого Цельсія, який править з температурною позначкою мінус сорок градусів.

Сніжинки кружляли, обганяли одна одну, сповільнювались і пришвидшувались, але незмінно падали.

І так падаючи, Сніжинка розмірковувала:

– Як же у нас тут холодно, екстремальні умови... Всі молекули застигають на морозі. Ух... Але які характери ви-кристалізуються, які яскраві індивідуальності. В цілому світі не знайти двох однакових сніжинок.

І ось вона долетіла до землі, а там – несподіване потепління! Сонечко припікає, пташки співають. Весна...

Вражена всім цим, Сніжинка не витримала і розтанула, перетворившись на Краплю. Роздивилась навколо і жахнулась:

– Святий Цельсію, тут всі схожі один на одного, як дві краплі води. Куди поділись яскраві індивідуальності?

Не встигла Крапля до кінця висловити своє невдоволення, як розбилась об землю.

Дуже задушно та тісно. А в її пам'яті живе спогад про холод, політ і свободу. Свободу! Вона відчайдушно видирається з липкого, в'язкого місива, але Грудка лише хитнувшись у бік, знову всією вагою тисне на неї. Жодного шансу на звільнення. Але тут вітер підхоплює її, штовхає, гойдає на крилах, вона знов вище хмар і знов падає на землю з шаленою швидкістю, вже ні на що не сподіваючись.

– Ну, нарешті, – промовляє оксамитово-сонячний голос.

Часточка розплющує очі і бачить перед собою нахилену головку Квітки, яка навесні відродилась зі свого коріння і стала ще прекраснішою.

Часточка поступово все пригадує:

– Невже ти пам'ятаєш мене? – запитує вона, все ще не оговтавшись від подиву.

– Звичайно. Щороку все повторюється

– І ти звертала на мене увагу?! Адже ти справжня досконалість, індивідуальність, а я лише незначна і дрібна порошок, а колись... літала у хмарах і виблискувала всіма гранями.

На це Квітка, лагідно усміхнувшись, відповіла:

– Кожен може літати і падати, але кожен має шанс відродитись, коли береже свою, ту саму, унікальну та єдину часточку.

Микола Кучеря

EL COPO DE NIEVE

(traducción de “El cuento del copo de nieve”

L. Prokopovich)

El Copo de nieve caía del cielo y pensaba:

– Sí, hace frío aquí. Las condiciones extremas. Las moléculas en el frío se están resfriando... Dios... ¡Pero se hacen caracteres tan fuertes! ¡Se cristalizan tan identidades brillantes! Ya que en todo del mundo no se puede encontrar dos copos de nieve similares.

Pero entonces ha llegado a la tierra y allí – un calentamiento intenso. El sólito calienta, las pajaritos cantan. En una palabra – la primavera.

El Copo de nieve estuvo retrocediendo con impresiones, no podía soportado más y se derritió. Se transformó a una Gota del Agua. Paró a mirar a su alrededor y se aterrorizó:

– ¡Celsius Santo! Todos están parecidos uno a otro. ¿Dónde están las identidades brillantes?

Альбіна Манасян

«КУКОЛКА»,
или Рассказ о том, как легко разрушаются идеалы

Горит только то, что тленно.
Противостоять всеобщему разрушению и пожару может только то, что стоит на вечной, незыблемой духовной основе.

Евгений Трубецкой

Идеальный дом, идеальная семья, идеальная студентка, идеальная дочь. Такой растила её мать, такой она желала её видеть, в такую она превратилась – идеальную и фальшивую.

Живя своей идеальной жизнью, она ни о чём не задумывалась, ей было хорошо. Она наслаждалась каждым мгновением.

Вот ей парень прислал цветы, а вчера они отлично погуляли в парке. Отец купил ей хорошую машину. Она поступила в университет и строит карьеру.

Много денег уходит на её совершенствование. Для неё нет препятствий. Она же идеальная.

Каждый день девушка просыпается с радостью, с улыбкой на лице. Мир прекрасен, и она – его лучшее творенье.

А задумывалась ли она о своей душе?

Наверное, нет. Да и зачем ей, идеальной.

Она всегда мечтала о карьере модели. Ведь все они такие идеальные, прямо как она.

Вот она уже снимается в рекламе, и её пригласили для съёмки в клипе популярного бренда. Ещё немного, и – Париж.

А ведь таких, как она, в жестоком мире «куколок» не любят.

Вчера подножка, сегодня соль в кофе, а завтра стёкла в туфлях.

И идеальный мир уже не так идеален.

Она приходит домой, а родители снова недовольны. Она выбрала не то, что они хотели. С парнем тоже поругалась. Слишком он ревнует. И вот её мечта не кажется ей уже такой заветной. Очередная ссора, и она запирается в комнате, плача от боли.

Не так ей хотелось.

Всю ночь она гуляла в парке, а утром пришла домой и увидела свою идеальную жизнь.

Родители спали. Она посмотрела на них. Отец уже несколько лет изменяет маме с молоденькой секретаршей. А мама, зная об этом, делает вид, что всё прекрасно, и продолжает говорить, что счастлива.

Девушке стало противно.

Она прошла в свою комнату. Взглянула на стену, увешанную фотографиями, с которых улыбался её парень. Сколько раз он устраивал истерики, смысл которых она поняла только сейчас!

А этот дом, нечестным трудом купленный, и машина её, и вся её жизнь...

Она долго думала. Неужели вот так легко можно разрушить идеалы? Всё то, что накапливалось годами, сломалось, лишь столкнувшись с реальным миром проблем.

Вечером девушка стояла перед домом. Она взяла в руки канистру и чётко решила всё прекратить. Если эта жизнь и вправду такая идеальная, то огонь ей нипочем.

Она разлила бензин и бросила спичку.

Пламя ярко горело, обжигая лицо и руки.

«Вот оно, – подумала девушка. – Всё грязное и фальшивое сгорит, а правда останется».

Пепел разлетелся вокруг сгоревшего дома, а девушка наблюдала за тем, как родители пытались спасти свою идеальную жизнь, но не замечали её. Просто не видели.

Она почувствовала лёгкость после разрушения и, закрыв глаза, улыбнулась, пуская небесную слезу.

Валерія Пархомова

ВПУСТИ ВЕСНУ В СВОЁ СЕРДЦЕ

Утреннее солнце поднималось над Королевством. Весна была уже близко, но зима ещё напоминала о себе морозным и хмурым утром. Лучи, преодолевая препятствие в виде тумана и туч, затянувших небо, легко касались крыш домов местных жителей, стараясь заглянуть в каждое окно и оповестить о наступлении нового дня. Но в один из них, как они ни старались, им так и не довелось попасть. Его окна были по большей части забиты деревянными досками, а те, которых эта участь не настигла, были плотно завешаны тяжёлыми гардинами.

Само жилище, при всей его величественности и помпезности, на вид было давно забытое и пустующее, однако, хоть в это сложно было поверить, таковым оно не являлось. В этой безжизненной и холодной крепости жил молодой человек, который как раз сам пробудился ото сна. Ступив ногами на холодный пол, он поднялся и направился в библиотеку, минуя по пути десятки дверей в комнаты, в которые уже многие годы никто не заходил. Раньше в каких-то из них проходили шумные балы, в каких-то гостили люди, на эти балы приезжающие, а в некоторых жила прислуга, которою после смерти родителей он всю постепенно распустил. Теперь в этих комнатах живёт только многолетний слой пыли и былые воспоминания о детском беззаботном счастье.

Он шёл по коридору, и его тусклое отражение на мгновение появилось в массивном зеркале на стене. Молодой мужчина был высок и статен, его белые, словно снег, волосы, светлые глаза и бледная кожа, за неимением освещения, всё равно будто светились, но даже за это мгновение можно было заметить, как угрюмо его лицо. Он был подобен снежинке, характер и индивидуальность которой закалил студёный мороз. Зайдя в библиотеку, он подошёл к окну и таки пустил немного солнечного света в помещение, чтоб продолжить чте-

ние, от которого он отвлекался только на сон и приём пищи. Осмотрев из окна окрестности, он заметил, что дом, стоявший неподалеку, с этого дня больше не пустует. Он не заметил, когда это произошло, но, видимо совсем недавно.

И в этот момент из дома вышла девушка. словно приветствуя её, тучи окончательно расступились, и всё вокруг залилось солнечным светом, освещая пшеничные волосы и теплые, как янтарь, глаза девушки. Она беззаботно, вприпрыжку направилась в сторону полянки, где, противостоя недавним холодам, уже начали распускаться первые весенние цветы. По пути туда, она, восторженно радуясь каждой окружающей мелочи, наткнулась на смотрящие на неё глаза в окне, и, резко меняя траекторию движения, бодро направилась ко входу в поместье, познакомиться с любопытным соседом.

Он не мог оторвать от неё глаз, его завораживало то, какое искренне счастье и свет она излучает, будто она сама один из лучиков солнца.

Как только она скрылась из виду за поворотом, послышался звонкий стук во входную дверь. Обескураженный наплывом давно забытых чувств, он за пару мгновений оказался у двери и отворил её. Они посмотрели друг на друга, и на лице девушки проступила самая лучезарная улыбка, которую он только мог бы себе вообразить.

Под натиском этих эмоций лёд на его сердце не выдержал и дрогнул. Так весна пришла не только в Королевство.

Лада Прокопович

PLATKI ŚNIEGU I SIECI

Płatek śniegu, spadający z nieba,
Złapany na cienkiej sieci.
– Ty i ja wyglądamy podobnie, –
Powiedział płatek śniegu do sieci.

Ale wkrótce spadł drugi płatek śniegu,
Potem trzeci, czwarty... ósmy...
– Nie, – zdecydował płatki śniegu, –
Nie jesteśmy podobni. Wszystko jest zbut różne.

Ксенія Ращупкіна

ГЛАВНЫЙ ВОПРОС

Снежинка, кичась своей красотой,
Неповторимостью, остротой
Любой своей грани, блеском,
Совсем забывает о треске,
С которым ломается каждая,
К земле прикоснуться жажда.

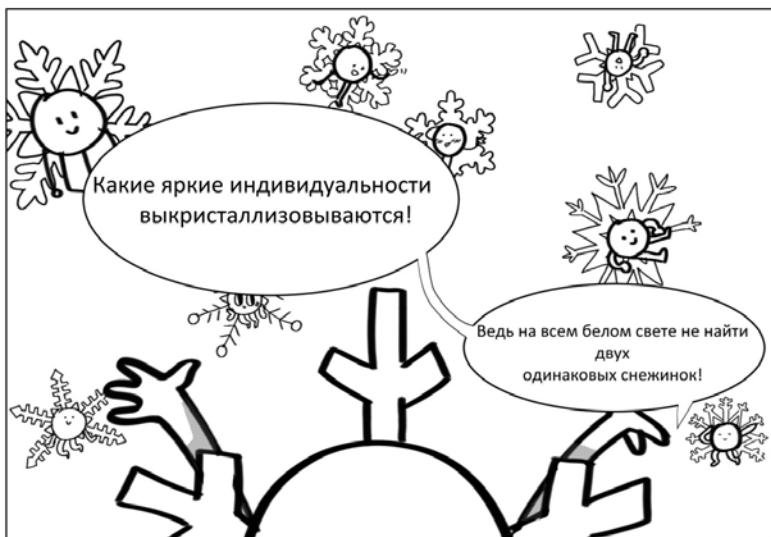
А капле воды неизвестны страхи
О её неминуемом, скоротечном крахе.
Ведь, даже падая с большой высоты,
Минуя крыши, мосты и зонты,
Распавшись на тысячи тысяч капель,
Останется прежней, мой милый читатель.

Таков мой сюжет, удивительно прост.
И я задаю свой главный вопрос:
Что лучше – нам всем походить на снежинку,
И душу свою заковать словно льдинку,
Гордясь только внешней своей красотой?
Иль лучше пытаться быть каплей простой?
Конфликты легко обходить стороной,
Всегда оставаясь самой собой.
Для всех оставаясь равной!

Аліна Штепуляк

ОДНО ТАЯНИЕ

Одно таяние спустя...

Навчальне видання

**МІФОПОЕТИКА
ОБРАЗУ СНІЖИНКИ
В КУЛЬТУРНИХ АРТЕФАКТАХ**

Навчальний посібник

Укладач

Лада Валеріївна ПРОКОПОВИЧ

*Українською, російською, англійською, польською та іспанською
мовами*

Надруковано в авторській редакції
з готового оригінал-макета

Дизайн, верстка *Ігор Прокопович*

Формат 60x84/16.

Ум. друк. арк. 2,56. Тираж 300 прим. Зам. № 15 (3).

Видавництво та друкарня «Екологія»

65091, м. Одеса, вул. Разумовська, 23/1

Тел. (048) 33-07-17, 37-14-25, (048) 7-855-855

e-mail: astro_print@ukr.net www.astroprint.ua www.stranichka.in.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 1873 від 20.07.2004 р.

